

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2018. október 4.*

„Előzetes döntéshozatal – Fogasztóvédelem – 2005/29/EK irányelv – A 2. cikk b) és d) pontja – 2011/83/EU irányelv – A 2. cikk 2. pontja – A »kereskedő« és a »kereskedelmi gyakorlat« fogalma”

A C-105/17. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Administrativen sad – Varna (várnai közigazgatási bíróság, Bulgária) a Bírósághoz 2017. február 28-án érkezett, 2017. február 16-i határozatával terjesztett elő

a **Komisija za zashtita na potrebitelite**

és

Evelina Kamenova

között,

az **Okrazhna prokuratura**

Varna

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: J. L. da Cruz Vilaça tanácselnök, E. Levits, A. Borg Barthet (előadó), M. Berger és F. Biltgen bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a német kormány képviseletében T. Henze, M. Hellmann és J. Techert, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében A. Cleenewerck de Crayencour, Y. Marinova, G. Goddin és N. Ruiz García, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: bolgár.

a főtanácsnok indítványának a 2018. május 31-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („irányelv a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról”) (HL 2005. L 149., 22. o.) 2. cikke b) és d) pontjának az értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az Evelina Kamenova és a Komisiya za zashtita na potrebitelite (fogyasztóvédelmi bizottság, Bulgária; a továbbiakban: CPC) között folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, melynek tárgya az utóbbi által elfogadott azon aktus, amely E. Kamenovával szemben közigazgatási bírságokat szab ki amiatt, hogy elmulasztotta a fogyasztók tájékoztatását azon hirdetések keretében, amelyeket az interneten áruk értékesítése céljából tett közzé.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2005/29 irányelv

- 3 A 2005/29 irányelv 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

- a) »fogyasztó«: az a természetes személy, aki az ezen irányelv szabályozási körébe tartozó kereskedelmi gyakorlatok során kereskedelmi, ipari, kézműipari vagy szakmai tevékenységén kívül eső célok érdekében jár el;
- b) »kereskedő«: az a természetes vagy jogi személy, aki, illetve amely az ezen irányelv szabályozási körébe tartozó kereskedelmi gyakorlatok során kereskedelmi, ipari, kézműipari vagy szakmai tevékenységével összefüggő célok érdekében jár el, valamint aki a kereskedő nevében vagy javára jár el;

[...]

- d) »az üzleti vállalkozásoknak a fogyasztókkal szemben folytatott kereskedelmi gyakorlatai«: [...] a kereskedő által kifejtett tevékenység, mulasztás, magatartási forma vagy megjelenítési mód, illetve kereskedelmi kommunikáció – beleértve a reklámot és a marketinget is –, amely közvetlen kapcsolatban áll valamely terméknek a fogyasztó részére történő eladásösztönzésével, értékesítésével vagy szolgáltatásával [helyesen: valamely terméknek a fogyasztó részére történő népszerűsítésével, értékesítésével vagy szolgáltatásával];

[...]”

4 Ezen irányelv 3. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ezt az irányelvet az üzleti vállalkozásoknak a termékhez kapcsolódó kereskedelmi ügylet lebonyolítását megelőzően és azt követően, valamint a lebonyolítás során, a fogyasztókkal szemben folytatott, az 5. cikkben meghatározott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatára kell alkalmazni.”

A 2011/83/EU irányelv

5 A fogyasztók jogairól, a 93/13/EGK tanácsi irányelv és az 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 85/577/EGK tanácsi irányelv és a 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. október 25-i 2011/83/EU európai parlamenti és a tanácsi irányelv (HL 2011. L 304., 64. o.) a 2. cikkében a következőket írja elő:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

1. »fogyasztó«: bármely természetes személy, aki az ezen irányelv hatálya alá tartozó szerződések keretében olyan célból jár el, amely kívül esik kereskedelmi, ipari, kézműipari vagy szakmai tevékenysége körén;
2. »kereskedő«: bármely természetes vagy – akár magán-, akár köztulajdonban álló – jogi személy, aki vagy amely az ezen irányelv hatálya alá tartozó szerződések vonatkozásában kereskedelmi, ipari, kézműipari vagy szakmai tevékenységével összefüggő célok érdekében jár el, ideértve bármely olyan személyt, aki vagy amely a kereskedő nevében vagy javára jár el;

[...]

6 Ezen irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében „[e]z az irányelv – az irányelv rendelkezései által meghatározott feltételek szerint és mértékben – kereskedők és fogyasztók között kötött szerződésekre alkalmazandó”.

7 Az említett irányelv 6. cikkének (1) bekezdése felsorolja azokat az információkat, amelyeket a kereskedőnek meg kell adnia azt megelőzően, hogy a fogyasztó tekintetében a távollévők között vagy az üzlethelyiségen kívül kötött szerződés, illetve annak megfelelő ajánlat kötelezővé válna.

8 Ugyanezen irányelv 9. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a fogyasztónak 14 napos határidő áll a rendelkezésére ahhoz, hogy a távollévők között vagy az üzlethelyiségen kívül kötött szerződéstől elálljon.

A bolgár jog

9 A Zakon za zashtita na potrebitelítenek (fogyasztóvédelemről szóló törvény, DV 99. szám, 2005. december 9.) az alapügyben alkalmazandó változatának (a továbbiakban: ZZP) a 47. és 50. cikke átülteti a bolgár jogrendbe a 2011/83 irányelvnek a távollévők közötti szerződéseket érintő tájékoztatási kötelezettségeket érintő 6. cikkét, illetve az elállási jogot érintő 9. cikkét.

10 A ZZP 204. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A 47. cikk (1)–(3) és (5)–(7) bekezdése szerinti, valamint a 48. és 49. cikk szerinti, fogyasztóval szembeni tájékoztatási kötelezettség teljesítésének elmulasztása esetén természetes személyekkel szemben 100-tól 1000 [bolgár leváig (BGN)] terjedő összegű pénzbírság, egyéni vállalkozókkal és jogi személyekkel szemben 500-tól 3000 BGN-ig terjedő összegű pénzbírság szabható ki minden egyes esetben.”

11 A ZZP 207. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Azzal a személlyel szemben, aki a fogyasztót a távollévők között vagy az üzlethelyiségen kívül kötött szerződésre vonatkozó 50. cikk szerinti elállási jogának gyakorlásában akadályozza, minden egyes esetben 1000-tól 3000 BGN-ig terjedő összegű pénzbírság szabható ki.”

12 A ZZP kiegészítő rendelkezései 13. §-ának 2. pontja értelmében:

„»Kereskedő« minden olyan természetes vagy jogi személy, aki, illetve amely árukat elad vagy eladásra kínál, szolgáltatásokat nyújt, vagy üzleti vállalkozásának vagy szakmai tevékenységének részeként a köz- vagy magánszektorban fogyasztóval szerződést köt, valamint minden olyan személy, aki, illetve amely az ő nevében vagy számlájának terhére jár el.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

13 Egy fogyasztó az www.olx.bg internetes oldalon távollévők közötti szerződés alapján órát vásárolt. Miután megállapította, hogy az óra nem rendelkezik a weboldalon közzétett hirdetésben megadott tulajdonságokkal, panaszt tett a CPC-nél, azt követően, hogy az óra értékesítője megtagadta, hogy az órát a kifizetett összeg visszafizetése ellenében visszavegye.

14 A CPC vizsgálatokat követően megállapította, hogy az óra eladója E. Kamenova volt, aki az említett weboldalon „eveto-ZZ” profilnéven van regisztrálva. A www.olx.bg internetes oldal kezelője szerint az említett profilnevű felhasználó e weboldalon különböző áruk – köztük az alapügy tárgyát képező óra – értékesítésére vonatkozóan összesen nyolc hirdetést tett közzé.

15 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a CPC azt követően, hogy az említett internetes oldalt megtekintette, megállapította, hogy 2014. december 10-én az említett internetes oldalon az „eveto-ZZ” profilnevű felhasználónak még mindig közzé van téve nyolc értékesítési hirdetése különböző árukra vonatkozóan.

16 A CPC a 2015. február 27-i határozatban megállapította, hogy E. Kamenova közigazgatási szabálysértést követett el, és a ZZP 204. és 207. cikke alapján több közigazgatási bírságot szabott ki vele szemben a ZZP 47. cikke (1) bekezdése 1., 2., 3., 5., 7., 8. és 12. pontjának, valamint 50. cikkének a megsértése miatt. A CPC álláspontja szerint E. Kamenova az említett hirdetések közül valamennyiben elmulasztotta megjelölni a kereskedő nevét, postai címét és e-mail-címét, az értékesített áru teljes árát az adókat és illetékeket is beleértve, a fizetés, szállítás és teljesítés feltételeit, a fogyasztó azon jogát, hogy a távollévők között kötött szerződéstől elállhat, e jog gyakorlásának feltételeit, határidejét és módját, valamint az arra vonatkozó szavatosság fennállásáról szóló figyelmeztetést, hogy az áru megfelel az adásvételi szerződésben foglaltaknak.

17 E. Kamenova e határozattal szemben keresetet indított a Varnenski rayonen sad (várnai körzeti bíróság, Bulgária) előtt. E bíróság a 2016. március 22-i ítéletben hatályon kívül helyezte az említett határozatot, azzal az indokkal, hogy E. Kamenova nem rendelkezik „kereskedő” minőséggel a ZZP kiegészítő rendelkezései 13. §-ának 2. pontja és a 2005/29 irányelv értelmében.

18 A CPC ezen ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett a kérdést előterjesztő bíróság, az Administrativen sad – Varna (várnai közigazgatási bíróság, Bulgária) elé. A kérdést előterjesztő bíróság először is megállapítja, hogy az interneten nagy mennyiségű áruval kereskednek tömegfogyasztás céljából. Ezt követően emlékeztet arra, hogy a 2005/29 irányelvnek az a célja, hogy biztosítsa a fogyasztók magas szintű védelmét. Ebben a kontextusban a kérdést előterjesztő bíróságban lényegében az a kérdés merült fel, hogy az olyan helyzetben, mint amely az alapügy tárgyát képezi, amelyben egy természetes személy az interneten viszonylag jelentős számú, nagy értékű árut értékesít, e személy a 2005/29 irányelv értelmében kereskedőnek minősül-e.

- 19 E körülményekre tekintettel az Administrativen sad – Varna (várnai közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a 2005/29/EK irányelv 2. cikkének b) és d) pontját, hogy az olyan természetes személy tevékenysége, aki áruk eladására szolgáló internetes oldalon regisztrált, és egyidejűleg összesen nyolc hirdetést tett közzé különböző áruk eladására a weboldalon keresztül, a 2. cikk b) pontja szerinti jogszabályi meghatározás értelmében kereskedői tevékenységnek minősül, és üzleti vállalkozásnak a fogyasztókkal szemben folytatott kereskedelmi gyakorlatát jelenti a 2. cikk d) pontja értelmében, így az irányelv hatálya alá tartozik a 3. cikk (1) bekezdése szerint?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 20 A kérdést előterjesztő bíróság a kérdésével lényegében arra vár választ, hogy egyrészt az olyan természetes személy, aki egy internetes oldalon egyidejűleg bizonyos számú hirdetést tesz közzé, amelyekben új és használt árukat kínál eladásra, a 2005/29 irányelv 2. cikkének b) pontja értelmében „kereskedőnek” minősülhet-e, és másrészt e tevékenység ugyanezen irányelv 2. cikkének d) pontja értelmében „kereskedelmi gyakorlatot” képez-e.
- 21 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködés keretében a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróságnak az előtte folyamatban lévő ügy eldöntéséhez érdemi választ adjon. Ennek érdekében adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia az elé terjesztett kérdéseket, és e kontextusban értelmeznie kell az uniós jog minden olyan rendelkezését, amelyre a nemzeti bíróságoknak az eléjük terjesztett jogviták eldöntése érdekében szükségük van, még akkor is, ha e bíróságok az általuk feltett kérdésekben nem jelölik meg kifejezetten ezeket a rendelkezéseket (2017. október 19-i Otero Ramos ítélet, C-531/15, EU:C:2017:789, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 22 Következésképpen, még ha a kérdést előterjesztő bíróság formálisan a 2005/29 irányelv rendelkezéseinek az értelmezésére korlátozta is kérdését, a Bíróságnak a nemzeti bíróság által szolgáltatott információk összessége és különösen az előzetes döntéshozatalra utalás indokolása alapján meg kell határoznia az uniós jog azon rendelkezéseit, amelyeknek az értelmezése a per tárgyára figyelemmel szükséges (lásd ebben az értelemben: 2017. október 19-i Otero Ramos ítélet, C-531/15, EU:C:2017:789, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 23 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból az tűnik ki, hogy az alapügyben releváns nemzeti rendelkezések, nevezetesen a ZZP 47. és 50. pontja a 2011/83 irányelv 6., illetve 9. cikkét ülteti át a bolgár jogrendbe. Márpedig a kérdést előterjesztő bíróság, amely többek között arra vár választ, hogy az alapügy által érintetthez hasonló természetes személy, aki egy internetes oldalon egyidejűleg több olyan hirdetést tesz közzé, amelyekben új és használt árukat kínál eladásra, „kereskedőnek” minősülhet-e, és e személynek e minőségében meg kell-e felelnie az e cikkben előírt követelményeknek, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésében csupán a 2005/29 irányelv értelmezését kéri.
- 24 Ebben a kontextusban úgy kell tekinteni, hogy a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kérdezi, hogy egyrészt az olyan természetes személy, aki egy internetes oldalon egyidejűleg bizonyos számú hirdetést tesz közzé, amelyekben új és használt árukat kínál eladásra, a 2005/29 irányelv 2. cikkének b) pontja és a 2011/83 irányelv 2. cikkének 2. pontja értelmében „kereskedőnek” minősülhet-e, és másrészt e tevékenység a 2005/29 irányelv 2. cikkének d) pontja értelmében „kereskedelmi gyakorlatot” képez-e.

- 25 Ami először is a „kereskedő” fogalmát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a 2005/29 irányelv 2. cikkének b) pontja a kereskedő fogalmát úgy határozza meg, hogy ennek minősül „az a természetes vagy jogi személy, aki, illetve amely az ezen irányelv szabályozási körébe tartozó kereskedelmi gyakorlatok során kereskedelmi, ipari, kézműipari vagy szakmai tevékenységével összefüggő célok érdekében jár el, valamint aki a kereskedő nevében vagy javára jár el”.
- 26 A 2011/83 irányelv 2. cikkének 2. pontja szerint pedig kereskedő „bármely természetes vagy – akár magán-, akár köztulajdonban álló – jogi személy, aki vagy amely az ezen irányelv hatálya alá tartozó szerződések vonatkozásában kereskedelmi, ipari, kézműipari vagy szakmai tevékenységével összefüggő célok érdekében jár el, ideértve bármely olyan személyt, aki vagy amely a kereskedő nevében vagy javára jár el”.
- 27 Így a „kereskedő” fogalmát a 2005/29 és a 2011/83 irányelv szinte azonos módon határozza meg.
- 28 Ezenfelül, amint azt a főtanácsnok az indítványának a 32. pontjában megállapította, mind a 2005/29 irányelv, mind a 2011/83 irányelv az EUMSZ 114. cikkén alapul, és ezért ugyanarra a célra irányulnak, nevezetesen arra, hogy hozzájáruljanak a belső piac megfelelő működéséhez, valamint hogy az általuk érintett törvényi, rendeleti és közigazgatási kereteken belül magas szintű fogyasztóvédelmet biztosítsanak.
- 29 Így a főtanácsnok indítványának a 39. cikkében megállapítottakkal egyetértve rá kell mutatni arra, hogy a „kereskedő” fogalmát az ezen irányelvekben előírt meghatározások keretében azonos módon kell értelmezni.
- 30 Ennek pontosítását követően meg kell állapítani, hogy a 2005/29 irányelv 2. cikke b) pontjának szövegezéséből kitűnik, hogy az uniós jogalkotó a „kereskedő” fogalmának rendkívül széles értelmet adott, amely „valamennyi természetes vagy jogi személyt” magában foglal, amennyiben díjazással járó tevékenységet végeznek, és nem zárja ki a hatálya alól sem a közérdekű feladattal megbízott jogalanyokat, sem pedig a közjogi jogállással rendelkezőket (lásd: 2013. október 3-i Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs ítélet, C-59/12, EU:C:2013:634, 32. pont).
- 31 Ugyanez a megállapítás vonatkozik a 2011/83 irányelv 2. cikkének 2. pontjára is, mivel e rendelkezés egyrészt – amint arra a jelen ítélet 26. pontja emlékeztet – „bármely természetes vagy – akár magán-, akár köztulajdonban álló – jogi személyre” vonatkozik, és másrészt, amint az a jelen ítélet 29. pontjában megállapításra került, azt a 2005/29 irányelv 2. cikkének b) pontjával azonos módon kell értelmezni.
- 32 Ezenfelül a 2005/29 irányelv 2. cikke b) pontjának és a 2011/83 irányelv 2. cikke 2. pontjának a szövegezéséből az tűnik ki, hogy a „kereskedőnek” való minősüléshez szükséges az, hogy az érintett személy „kereskedelmi, ipari, kézműipari vagy szakmai tevékenységével összefüggő célok érdekében” járjon el, vagy egy kereskedő nevében vagy javára.
- 33 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2005/29 irányelv 2. cikkének a) és b) pontjában, valamint a 2011/83 irányelv 2. cikkének 1. és 2. pontjában foglalt meghatározásoknak magára a szövegére tekintettel a „kereskedő” e rendelkezésekben meghatározott fogalmának értelmét és hatályát a „fogyasztó” ezzel kapcsolatos, azonban ellentétes fogalmára tekintettel kell meghatározni, amely utóbbi a kereskedelmi vagy szakmai tevékenységében nem érintett valamennyi magánszemélyt jelöli (lásd ebben az értelemben: 2013. október 3-i Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs ítélet, C-59/12, EU:C:2013:634, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 34 Márpedig a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a fogyasztó a kereskedőhöz képest hátrányos helyzetben van, mivel szerződéses partnerével szemben kevésbé tájékozott, gazdaságilag gyengébb és jogilag kevésbé jártas (2013. október 3-i Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs ítélet, C-59/12, EU:C:2013:634, 35. pont; 2018. május 17-i Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen ítélet, C-147/16, EU:C:2018:320, 54. pont).

- 35 Ebből az következik, hogy a „kereskedőnek” a 2005/29 irányelv 2. cikkének b) pontja és a 2011/83 irányelv 2. cikkének 2. pontja értelmében vett fogalma funkcionális fogalom, amely annak értékelését követeli meg, hogy a szerződéses viszony vagy a kereskedelmi gyakorlat azon tevékenységek körébe illeszkedik-e, amelyeket valamely személy szakmája, üzleti tevékenysége vagy foglalkozása körében végez (lásd analógia útján: 2018. május 17-i Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen ítélet, C-147/16, EU:C:2018:320, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 36 Így a természetes vagy jogi személynek ahhoz, hogy a 2005/29 irányelv 2. cikkének b) pontja vagy a 2011/83 irányelv 2. cikkének 2. pontja értelmében „kereskedőnek” minősüljön, a „kereskedelmi, ipari, kézműipari vagy szakmai tevékenységével összefüggő célok érdekében” kell eljárnia, vagy egy kereskedő nevében vagy javára.
- 37 Ami azt a kérdést illeti, hogy az olyan természetes személy, mint az alapügy alperese, e rendelkezések értelmében a „kereskedő” fogalmába tartozik-e, hangsúlyozni kell, amint azt a főtanácsnok az indítványának az 50. pontjában megállapította, hogy a „kereskedő” minősítés „esetről esetre történő értékelést” igényel. Ebből következően a kérdést előterjesztő bíróságnak a rendelkezésére álló valamennyi információ alapján meg kell vizsgálnia, hogy az alapügy által érintetthez hasonló természetes személy, aki online platformon egyidejűleg nyolc olyan hirdetést tett közzé, amelyekben új és használt árukat kínál eladásra, „kereskedelmi, ipari, kézműipari vagy szakmai tevékenységével összefüggő célok érdekében”, vagy kereskedő nevében vagy javára járt-e el.
- 38 Amint azt a főtanácsnok az indítványának az 51. pontjában megállapította, e vizsgálat keretében a kérdést előterjesztő bíróságnak különösen ellenőriznie kell, hogy az online platformon történő értékesítésre szervezett módon került-e sor; hogy az értékesítés jövedelemszerzés céljából történt-e; hogy az eladó rendelkezik-e az általa eladásra kínált árukat illetően olyan információkkal és technikai szakértelemmel, amellyel a fogyasztó nem feltétlenül rendelkezik, és így az eladó előnyösebb helyzetbe kerül-e az említett fogyasztóhoz képest; hogy az eladó rendelkezik-e olyan jogállással, amely lehetővé teszi számára kereskedelmi gyakorlatok megvalósítását, illetve az online értékesítés mennyiben kapcsolódik az eladó kereskedelmi vagy szakmai tevékenységéhez; hogy az eladó héaalany-e; hogy a meghatározott kereskedő nevében vagy javára eljáró, illetve az ő nevében vagy javára eljáró más személy útján eljáró eladó részesült-e díjazásban vagy más vagyoni előnyben; hogy az eladó vásárol-e új vagy használt termékeket azok továbbértékesítése céljából, amely így e tevékenység rendszeres jellegét, gyakoriságát és/vagy a kereskedelmi vagy szakmai tevékenységéhez mért egyidejűségét eredményezi; hogy az értékesített termékek ugyanolyan típusúak-e vagy ugyanolyan értékűek-e, különösen, ha az ajánlat korlátozott számú termékre vonatkozik.
- 39 Meg kell jegyezni, hogy az előző pontban felsorolt szempontok nem kimerítő jellegűek és nem is kizárólagosak, így főszabály szerint egy vagy több szempont megvalósulása önmagában nem határozza meg az online eladónak a „kereskedő” fogalmára tekintettel történő minősítését.
- 40 Így pusztán az, hogy az eladás jövedelemszerzés céljából történt, vagy az, hogy valamely személy egy online platformon egyidejűleg több olyan hirdetést tesz közzé, amelyben új és használt árukat kínál eladásra, önmagában nem elég ahhoz, hogy e személy a 2005/29 irányelv 2. cikkének b) pontja és a 2011/83 irányelv 2. cikkének 2. pontja értelmében „kereskedőnek” minősüljön.
- 41 Ami másodszor azt a kérdést illeti, hogy az alapügy alpereséhez hasonló természetes személy tevékenysége a 2005/29 irányelv 2. cikkének d) pontja értelmében vett „kereskedelmi gyakorlatnak” minősül-e, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint e rendelkezés különösen tág megfogalmazás útján a „kereskedelmi gyakorlat” fogalmát úgy határozza meg, mint a „kereskedő által kifejtett tevékenység, mulasztás, magatartási forma vagy megjelenítési mód, illetve kereskedelmi kommunikáció – beleértve a reklámot és a marketinget is –, amely közvetlen kapcsolatban áll valamely terméknek a fogyasztó részére történő eladásösztönzésével, értékesítésével vagy szolgáltatásával” (lásd: 2013. szeptember 19-i CHS Tour Services ítélet, C-435/11, EU:C:2013:574, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 42 Így, annak megállapításához, hogy a szóban forgó tevékenység az említett rendelkezés értelmében „kereskedelmi gyakorlatot” jelent, meg kell vizsgálni, hogy ez a tevékenység egyrészt „kereskedelmi jellegű gyakorlatnak” minősíthető-e, vagyis „kereskedőtől” ered-e, és másrészt olyan tevékenység, mulasztás, magatartási forma vagy megjelenítési mód, illetve kereskedelmi kommunikáció-e, amely „közvetlen kapcsolatban áll valamely terméknek a fogyasztó részére történő népszerűsítésével, értékesítésével vagy szolgáltatásával” (lásd ebben az értelemben: 2013. október 17-i RLVS ítélet, C-391/12, EU:C:2013:669, 37. pont).
- 43 A fentiekből következően a 2005/29 irányelv értelmében a „kereskedelmi gyakorlat” fennállása csak abban az esetben állapítható meg, ha e gyakorlat az ezen irányelv 2. cikkének b) pontjában meghatározott „kereskedőtől” ered.
- 44 Márpedig emlékeztetni kell arra, amint az a jelen ítélet 40. pontjában megállapításra került, hogy pusztán az, hogy az eladás jövedelemszerzés céljából történt, vagy az, hogy valamely személy egy online platformon egyidejűleg bizonyos számú olyan hirdetést tesz közzé, amelyekben új és használt árukat kínál eladásra, önmagában nem elég ahhoz, hogy e személy e rendelkezés értelmében „kereskedőnek” minősüljön. Következésképpen az olyan tevékenység, mint amely az alapügy tárgyát képezi, a 2005/29 irányelv 2. cikkének d) pontja értelmében nem minősíthető „kereskedelmi gyakorlatnak”.
- 45 A fenti megfontolásokra tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2005/29 irányelv 2. cikkének b) és d) pontját, valamint a 2011/83 irányelv 2. cikkének 2. pontját úgy kell értelmezni, hogy az olyan természetes személy, aki egy internetes oldalon egyidejűleg bizonyos számú hirdetést tesz közzé, amelyekben új és használt árukat kínál eladásra, mint ahogyan az alapügy alperese, csak abban az esetben minősülhet „kereskedőnek”, és az ilyen tevékenység csak akkor képezhet „kereskedelmi gyakorlatot”, ha e személy a kereskedelmi, ipari, kézműipari vagy szakmai tevékenységével összefüggő célok érdekében jár el, aminek a teljesülését az adott ügy valamennyi releváns körülményének a fgyelembevételével a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

A költségekről

- 46 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

A belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló irányelv) 2. cikkének b) és d) pontját, valamint a fogyasztók jogairól, a 93/13/EGK tanácsi irányelv és az 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 85/577/EGK tanácsi irányelv és a 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. október 25-i 2011/83/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének 2. pontját úgy kell értelmezni, hogy az olyan természetes személy, aki egy internetes oldalon egyidejűleg bizonyos számú hirdetést tesz közzé, amelyekben új és használt árukat kínál eladásra, mint ahogyan az alapügy alperese, csak abban az esetben minősülhet „kereskedőnek”, és az ilyen tevékenység csak akkor képezhet „kereskedelmi gyakorlatot”, ha e személy a

kereskedelmi, ipari, kézműipari vagy szakmai tevékenységével összefüggő célok érdekében jár el, aminek a teljesülését az adott ügy valamennyi releváns körülményének a figyelembevételével a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

Aláírások